EMMA GOLDMAN

ΤΟ ΠΑΙΔΙΝ ΤΖΙΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

faura books

για τη φαούρα των
ανατρεπτικών ιδεών

Η Emma Goldman
(1869 - 1940) ήταν αναρχοκομμουνίστρια που έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διάδοση των αναρχικών ιδεών στην Ευρώπη τζιαι τες ΗΠΑ. Έζησε την ρωσική τζιαι την ισπανική επανάσταση που κοντά, επέρασεν πολλές διώξεις, φυλακίσεις τζιαι απελάσεις, τζιαι έγινε γνωστή για τες πύρινες ομιλίες τζιαι τα γραπτά της.

Πρέπει το παιδί να θεωρείται ατομικότητα οξά αντικείμενον προς διαμόρφωση σύφφωνα με τες ιδιοτροπίες τζιαι τες επιθυμίες του περίγυρου του; Τούτη για μέναν εν η πιο σημαντική ερώτηση που πρέπει να απαντηθεί που γοννιούς τζιαι εκπαιδευτικούς. Το αν εννά επιτραπεί στο παιδί να αναπτυχθεί εσσωτερικά, αν ούλλα όσα γυρεύκουν εκφραστική διέξοδον εννά αφεθούν να φκουν προς το φως της ημέρας ή αν εννά ζυμωθεί, όπως το ζυμάριν, που εξωτερικές δυνάμεις εξαρτάται που την κατάλληλην απάντηση σε τούτο το ζωτικής σημασίας ερώτημαν.

Το πάθος των καλών τζιαι των άξιων πλάθει τες πιο ισχυρές προσωπικότητες. Κάθε ευαίσθητος άθθρωπος απορρίπτει την ιδέα να τον μεταχειρίζουνται σαν μηχανήν ή σαν παπαγαλάκιν καθωσπρεπισμού τζιαι δήθεν σεβασμού· η αθθρώπινη ύπαρξη διψά για αναγνώρισην του βαθύττερου εαυτού της.

Πρέπει να έχουμεν υπόψη μας ότι εν μέσα που την παιδικήν ηλικίαν που περνά η ανάπτυξη του ώριμου αθθρώπου τζιαι ότι οι υπάρχουσες αντιλήψεις μόρφωσης τζιαι εκπαίδευσης του στο σκολείον τζιαι στην οικογένειαν -ακόμα τζιαι σε οικογένειες φιλελεύθερων ή ριζοσπαστών- εν τέθκοιες που πνίουν τη φυσικήν ανάπτυξην του παιθκιού.

Ούλλοι οι θεσμοί στες μέρες μας, η οικογένεια, το κράτος, οι ηθικοί κώδικες θωρούν σε κάθε δυνατήν, όμορφην τζιαι ασυμβίβαστην προσωπικότηταν έναν θανάσιμον εχθρόν. Γι' αυτό γίνεται κάθε προσπάθεια να καλουπωθεί το αθθρώπινο συναίσθημαν τζιαι η πρωτότυπη σκέψη που τα σπλάχνα της, διαμορφώννοντας κάθε άθθρωπο σύφφωνα με τα ίδια πρότυπα - όι μιας ισορροπημένης προσωπικότητας, αλλά τζιείνων του υπομονετικού μισθωτού σκλάβου, της επαγγελματικής μηχανής, του φορολογούμενου πολίτη, του αυστηρού ηθικολόγου. Αν κάπκοιος, παρ' όλα αυτά, συναντήσει έναν πραγματικόν αυθορμητισμόν (κάτι που, παρεμπιπτόντως, εν μια σπάνια χαρά), τούτον εν οφείλεται στες δικές μας μεθόδους ανατροφής τζιαι εκπαίδευσης: η προσωπικότητα του παιθκιού, συχνά, επιβάλλεται παρά τα κοινωνικά τζιαι οικογενειακά εμπόδια. Μια τέθκοια ανακάλυψη εννά έπρεπεν να γιορτάζεται ως ένα σπάνιο γεγονός, μιας τζιαι τα εμπόδια στον δρόμον της ανάπτυξης τζιαι της διαμόρφωσης του χαραχτήρα εν τόσα πολλά που εν θαύμαν αν το παιδίν καταφέρει να διατηρήσει το σθένος τζιαι την ομορφκιάν του τζιαι να επιβιώσει που τες διάφορες απόπειρες ακρωτηριασμού του πυρήνα της ύπαρξης του.

Πράγματι, όποιος απελευθερωθεί που τες αλυσίδες της απερισκεψίας τζιαι της ηλιθιότητας του κοινότοπου , όποια μπορεί να σταθεί χωρίς ηθικά δεκανίκια, χωρίς την έγκρισην της κοινής γνώμης («ιδιωτική νωθρότηταν» αποκαλούσεν την ο Νίτσε), μπορεί να τραουδήσει με ούλλην του/της τη δύναμην το τραούδιν της

ανεξαρτησίας τζιαι της ελευθερίας. Εκέρδισεν τούτον το δικαίωμα διά πυρός τζιαι σιδήρου. Τούτες οι μάχες ξεκινούν που την πιο τρυφερήν ηλικίαν.

Το παιδί δείχνει τες ατομικές του κλίσεις στα παιχνίθκια του, στα ερωτήματα του, στες σχέσεις του με άλλους αθθρώπους τζιαι πράματα. Πρέπει, όμως, να παλέψει με τες συνεχείς εξωτερικές επεμβάσεις στες σκέψεις τζιαι στα συναισθήματα του. Εν του επιτρέπεται να εκφραστεί σε αρμονία με τη φύσην του, σύφφωνα με την αναπτυσσόμενην προσωπικότηταν του. Πρέπει να γίνει πράμαν, αντικείμενον. Τα ερωτήματα του βρίσκουν στενόμυαλες, συμβατικές, ηλίθιες απαντήσεις, πολλές φορές βασισμένες σε ψέματα. Τζιαι, όταν με μιάλα τζιαι γεμάτα απορίαν τζιαι αθωότητα μμάθκια θελήσει να κατανοήσει τα μυστήρια του κόσμου, οι γυρόν του γλήορα κλειώννουν πόρτες τζιαι παράθυρα τζιαι φυλακίζουν το εύθραυστον αθθρώπινο φυτό σε περιβάλλον θερμοκηπίου, όπου εν μπορεί ούτε να αναπνεύσει ούτε να αναπτυχθεί ελεύθερα.

Ο Ζολά, στο μυθιστόρημαν του «Fécondité», υποστηρίζει πως ένα μιάλον μέρος του πληθυσμού θεωρεί το παιδί νεκρό τζιαι συνωμοτεί ενάντια στην ίδιαν τη γέννησην του - μια πραγματικά τρομακτική εικόνα. Εντούτοις, η συνωμοσία εναντίον της ανάπτυξης τζιαι της διαμόρφωσης του χαραχτήρα του, η οποία ήβρεν πρόσφορον έδαφος τζιαι εκαλλιεργήθηκεν ευρέως, φαίνεται μου ακόμα πιο απαίσια τζιαι επιζήμια, αφού αργά τζιαι σταδιακά καταστρέφει τα κρυμμένα χαρίσματα τζιαι δυνατότητες του παιθκιού, μια διαδικασία που οδηγεί στην αποβλάκωσην τζιαι στην περιστολήν της κοινωνικής του ευημερίας.

Μια εκπαίδευση εξολοκλήρου προσανατολισμένη στην αποξένωση του παιθκιού που τον εαυτόν του δημιουργεί ενήλικες αποξενωμένους ο ένας που την άλλη τζιαι σε διαρκήν ανταγωνισμό μεταξύ τους.

Ο στόχος του μέσου παιδαγωγού έννεν μια ολοκληρωμένη, ισορροπημένη, αυθεντική ύπαρξη. Μέσω της διδασκαλίας του πιο πολλά επιδιώκει την παραγωγή μηχανών με σάρκαν τζιαι οστά, για να ταιρκάζουν στην κοινωνικήν αλυσίδαν παραγωγής τζιαι στη μονότονην τζιαι όφκερη ζωή μας. Κάθε σπίτι, σκολείον, κολλέγιον τζιαι πανεπιστήμιον ενισχύουν τη στείραν, ψυχρή μανία χρησιμοθηρίας, πλημμυρίζοντας τα μυαλά των μαθητών με ένα σωρόν ιδέες, κληρονομιά των προηγούμενων γενιών. Τα «γεγονότα τζιαι τα δεδομένα», όπως ονομάζουνται, έννεν τίποτε παραπάνω που έναν όγκον πληροφοριών ικανών να συντηρούν την κάθε εξουσίαν τζιαι να δημιουργούν δέος ως προς τη σημασίαν της ιδιοκτησίας, όμως ελάχιστα συνεισφέρουν στην ουσιαστικήν κατανόησην της αθθρώπινης ψυσσιής τζιαι της θέσης της στον κόσμον.

Γεμώννουν τα μυαλά της νέας γενιάς με αλήθκειες νεκρές τζιαι που τζιαιρόν ξεχασμένες, με μουχλιασμένες -που την εποχή των γιαγιάων μας- αντιλήψεις για τον κόσμον τζιαι τους αθθρώπους. Η συνεχής αλλαγή, η ατέλειωτη πολυμορφία, η συνεχής πρόοδος εν η ουσία της ζωής. Οι επαγγελματίες παιδαγωγοί εν ξέρουν τίποτε για τούτα, τα εκπαιδευτικά συστήματα εν τακτοποιημένα σε φακέλλους, ταξινομημένα τζιαι αριθμημένα. Λείπει τους ο δυνατός τζιαι γόνιμος σπόρος που, άμαν πέσει σε εύφορον έδαφος, επιτρέπει τους να φτάσουν ψηλά, εν κουρασμένοι τζιαι ανήμπορες να ξυπνήσουν την αυθορμητικότηταν του χαραχτήρα. Παιδαγωγοί τζιαι δάσκαλοι, με νεκρές ψυσσιές, δουλεύκουν με νεκρές αξίες. Η ποσότητα αναγκαστικά πιάννει τη θέσην της ποιότητας. Οι συνέπειες εν αναπόφευκτες.

Όπου τζιαι αν κοιτάξεις γυρεύκοντας με ενθουσιασμόν αθθρώπους που εν μετρούν ιδέες τζιαι συναισθήματα με τη ρίγαν της σκοπιμότητας, έρκεσαι αντιμέτωπος με προϊόντα, με κοπάθκια αντί με το αποτέλεσμαν αυθόρμητων τζιαι έμφυτων χαραχτηριστικών που αναδεικνύουνται ελεύθερα.

«Εν βρίσκω ίχνος
Πνεύματος κρυμμένο.
Εν απλώς εκπαιδευμένο.»

Τα λόγια τούτα του Φάουστ ταιρκάζουν απόλυτα στες παιδαγωγικές μας μεθόδους. Πιάστε, για παράδειγμα, τον τρόπον που διδάσκεται η ιστορία στα σκολεία μας. Δέτε πώς παγκόσμια γεγονότα καταντούν φτηνόν κουκλοθέατρον, όπου ελάχιστοι κουκλοπαίκτες υποτίθεται ότι κρατούν στα σσιέρκα τους την πορείαν ολόκληρου του αθθρώπινου είδους.

Τζιαι το δικό μας έθνος! Εν επιλέγηκεν που τη θείαν Πρόνοια να κυριαρχήσει στον κόσμον; Εν στέκει επιβλητικά πάνω που τα άλλα; Έννεν το κόσμημαν της γης; Έννεν ασύγκριτα ενάρετον, ιδανικόν τζιαι γενναίον; Το αποτέλεσμαν τούτης της γελοίας διδασκαλίας εν ένας μουντός, ρηχός πατριωτισμός, που εν μπορεί να δει τα όρια του, έντονα ξεροτζιέφαλος τζιαι ανήμπορος να κατανοήσει τες δυνατότητες άλλων εθνών. Έτσι ευνουχίζεται τζιαι νεκρώννεται το πνεύμα της νεολαίας, με την υπερεκτίμησην της αξίας σου. Καμμιά έκπληξη που η κοινή γνώμη χειραγωγείται τόσον εύκολα.

«Αναμασημένη τροφή» έπρεπεν να γράφει σε κάθε αίθουσα διδασκαλίας, προειδοποιώντας όσες εν θέλουν να χάσουν την προσωπικότηταν τζιαι την αίσθηση δικαίου τους τζιαι να τα αντικαταστήσουν με όφκερον κέλυφος. Ίσως τούτον αρκεί ως μια αναγνώριση για τα αμέτρητα εμπόδια που συναντά το παιδί στην ανεξάρτητη νοητικήν του ανάπτυξην.

Εξίσου πολλές, τζιαι όι λλιόττερο σημαντικές, εν οι δυσκολίες που συναντούν οι νέες στη συναισθηματικήν τους ζωήν. Έθθα επερίμενεν κάπκοιος να συνδέουν τους γοννιούς τζιαι τα παιθκιά οι πιο τρυφεροί δεσμοί; Σωστά εννά επερίμενεν, όμως, όσο λυπηρόν τζιαι αν ένι, εν οι γοννιοί που καταστρέφουν πρώτοι τον εσσωτερικόν πλούτον των παιθκιών τους.

Οι Γραφές λαλούν μας πως ο Θεός εδημιούργησεν τον Άθθρωπον κατ' εικόναν του, κάτι που σε καμμιάν περίπτωσην εν ήταν επιτυχία. Οι γοννιοί ακολουθούν το κακόν παράδειγμαν του επουράνιου αφέντη. Κάμνουν τα πάντα για να πλάσουν το παιδίν τους σύφφωνα με τη δικήν τους εικόναν. Επιμένουν πεισματικά στην ιδέαν ότι το παιδίν εν μέρει εν απλώς κομμάτιν τους, μια ιδέα τόσο λανθασμένη όσον τζιαι επιβλαβής, που εν αρκετή για να μεγαλώσει η παρανόηση γυρόν που την παιδικήν ψυσσιήν τζιαι οδηγεί στην υποδούλωσην τζιαι την εξάρτησην της.

Μόλις οι πρώτες ακτίδες συνειδητοποίησης φωτίσουν τον νουν τζιαι την καρκιάν του παιθκιού, τζιείνον ενστικτωδώς αρκεύκει να συγκρίνει την προσωπικότηταν του με τζιείνην των γυρόν του. Πόσους απόκρημνους τζιαι παωμένους βράχους συναντά το γεμάτον απορία βλέμμαν του; Σύντομα διαπιστώννει την επώδυνην πραγματικότηταν: πως βρίσκεται δαμέ απλώς για να υπηρετεί, σαν άψυχον ον, την εξουσία γοννιών τζιαι κηδεμόνων που το διαπλάθουν.

Η φοβερή μάχη που διά ο σκεπτόμενος άθθρωπος ενάντια στες πολιτικές, κοινωνικές τζιαι ηθικές συμβάσεις ξεκινά που την οικογένειαν, όπου το παιδίν αναγκάζεται να αγωνιστεί ενάντια στην εσσωτερικήν τζιαι εξωτερική χρήση βίας. Οι ρητές εντολές «Εννά το κάμεις! Πρέπει! Τούτον εν σωστόν! Τζιείνον εν λάθος!» πέφτουν όπως την καταρρακτώδη βροσσιήν πάνω στο αγνό μυαλόν του παιθκιού τζιαι καλούν το να γονατίσει μπροστά στες καθιερωμένες τζιαι άτεγκτες αντιλήψεις σκέψεων τζιαι συναισθημάτων. Ωστόσο, τα κρυμμένα χαραχτηριστικά τζιαι ένστικτα παλεύκουν να επιβάλουν τον δικόν τους, ανορθόδοξον τρόπον έρευνας της ουσίας των πραμάτων τζιαι διάκρισης ανάμεσα σε τζιείνο που συχνά αποκαλείται «λανθασμένο», «σωστόν» ή «ψεύτικον». Το παιδίν εν προορισμένο να ακολουθεί τον δικόν του δρόμον, αφού εν καμωμένον που το ίδιο νευρικό σύστημα, μυς τζιαι γαίμα με τζιείνους που κατευθύνουν τη μοίραν του. Αδυνατώ να καταλάβω πώς οι γοννιοί ελπίζουν ότι τα παιθκιά τους εννά γίνουν ανεξάρτητα, αυτόνομα όντα, άμαν προσπαθούν με σθένος να μειώσουν τζιαι να ελέξουν την κάθε τους δραστηριότηταν, το κάτι παραπάνω σε ιδιοσυγκρασίαν τζιαι χαραχτήραν που τα κάμνει να ξεχωρίζουν που τους ίδιους τζιαι αναδεικνύει τα ως φορείς νέων τζιαι ζωογόνων ιδεών. Το μιτσί δεντρούιν που κλαδεύκει ο κηπουρός, για να του δώκει προκαθορισμένο σχήμαν, έθθα γίνει ποττέ τόσον ψηλόν τζιαι όμορφον όσον εννά εγίνετουν αν του επιτρέπετουν να μεγαλώσει φυσικά τζιαι ελεύθερα.

Άμαν το παιδί φτάννει την εφηβείαν, έρκεται αντιμέτωπον, πέραν που τους οικογενειακούς τζιαι σχολικούς περιορισμούς, με μιαν ατέλειωτην γκάμαν αυστηρών παραδόσεων κοινωνικής ηθικής. Η λαχτάρα για έρωταν τζιαι σεξ αντιμετωπίζουνται που τους πιο πολλούς γοννιούς με αδιαφορίαν, αφού θεωρείται κάτι αισχρόν τζιαι απρεπές, ντροπιαστικό, σχεδόν εγκληματικόν, που πρέπει να καταστέλλεται τζιαι να καταπολεμάται σαν κάπκοια φοβερή αρρώσκια. Τα ερωτικά τζιαι τρυφερά αισθήματα του νεαρού βλασταρκού μεταφράζουνται σε χοντροκομμένη χυδαιότηταν εξαιτίας της βλακείας του περίγυρου του, με αποτέλεσμαν οτιδήποτε όμορφον είτε να συνθλίβεται εξολοκλήρου είτε να καταχωνιάζεται βαθκιά, σαν την πιο μεγάλην αμαρτίαν που εν τολμά να αντικρίσει το φως της μέρας.

Το περίεργον εν ότι οι γοννιοί στερούνται τα πάντα, θυσιάζουν τα πάντα για τη σωματικήν υγείαν του παιθκιού τους, ξυπνούν τες νύχτες τζιαι στέκουν φοντσιασμένοι μπροστά σε όποιαν ενόχληση νώσουν τα καμάρκα τους. Μεινίσκουν, όμως, ψυχροί τζιαι αδιάφοροι, δίχως ίχνος κατανόησης, μπροστά στους πόθους του παιθκιού τους, χωρίς να ακούν (τζιαι χωρίς να θέλουν να ακούσουν) τον δυνατόν χτύπον του νεανικού πνεύματος που απαιτεί αναγνώρισην. Αντίθετα, πνίουν τη γλυτζιά φωνήν της άνοιξης, της νέας ζωής, της ομορφκιάς τζιαι του μεγαλείου του έρωτα. Βάλλουν το μακρύ, λεπτό δάχτυλον της αυθεντίας πάνω στον τρυφερό λαιμόν τζιαι εμποδίζουν το άκουσμαν του κρυστάλλινου ήχου της προσωπικής ανάπτυξης, της ομορφκιάς του χαραχτήρα, της δύναμης του έρωτα τζιαι των αθθρώπινων σχέσεων, τούτα που κάμνουν τη ζωήν αξιόλογην.

Τζιαι τούτοι οι γοννιοί θεωρούν ότι θέλουν το καλλύττερο για τα παιθκιά τους τζιαι, απ' όσον ξέρω, κάπκοιοι όντως θέλουν το, αλλά το «καλό» φθείρει τζιαι δολοφονεί καθετί νέον που πάει να ανθίσει. Εντέλει, μιμούνται τα αφεντικά τους σε κρατικά, εμπορικά, κοινωνικά τζιαι ηθικά ζητήματα, καταστέλλοντας βίαια κάθε ανεξάρτητην προσπάθεια να αναλυθούν οι κοινωνικές παθογένειες τζιαι κάθε ειλικρινής δράση για το ξεπέρασμαν τους. Ανήμποροι να συλλάβουν τη διαχρονικήν αλήθκειαν: ότι οι μεθόδοι τους απλώς δυναμώννουν τη δίψα για ελευθερίαν τζιαι το πείσμα για αγώναν.

Τούτος ο καταναγκασμός εν επόμενο να προκαλεί αντίστασην, κάθε γοννιός τζιαι δάσκαλος εννά έπρεπεν να το ξέρει. Σε πολλούς προκαλεί έκπληξην το γεγονός ότι στην πλειονότηταν τους τα παιθκιά που κατάγουνται που οικογένειες ριζοσπαστών είτε εν εντελώς αντίθετα στες ιδέες των γοννιών τους τζιαι ακολουθούν τα παλιά, ξεπερασμένα μονοπάθκια είτε αδιαφορούν για τες ιδέες τζιαι τα διδάγματα της κοινωνικής αλλαγής. Τζιαι όμως, εν υπάρχει τίποτε το παράξενο δαμέ. Οι ριζοσπάστες γοννιοί, παρότι εν πιστεύκουν ότι η ιδιοκτησία εν συμβατή με την αθθρώπινη φύσην, υποστηρίζουν ακράδαντα ότι το δικόν τους

παιδί ανήκει τους τζιαι έχουν κάθε δικαίωμα να ασκούν εξουσίαν πάνω του. Έτσι, ξεκινούν να το πλάθουν σύφφωνα με τη δικήν τους αντίληψη για το σωστόν τζιαι το λάθος επιβάλλοντας τα ιδανικά τους πάνω του με την ίδια σκληρότηταν που χρησιμοποιούν οι καθολικοί γοννιοί. Τζιαι, όπως τους τελευταίους, μαθαίννουν τους «κάμε τζιείνον που σου λαλώ, τζιαι όι τζιείνον που κάμνω εγώ». Όμως το εύπλαστον παιδικό μυαλόν αντιλαμβάννεται γλήορα πως η ζωή των γοννιών του έρκεται σε σύγκρουση με τες ιδέες που εκπροσωπούν· ότι, σαν τον καλό χριστιανόν που προσεύχεται με ζήλον τες Κυριακές, αλλά εξακολουθεί να παραβιάζει τες εντολές του Κυρίου την υπόλοιπην εφτομά, ο ριζοσπάστης γοννιός καταγγέλλει τον Θεόν, τον κλήρον, την εκκλησσιάν, την κυβέρνησην, την τοπικήν εξουσίαν, αλλά συνεχίζει να προσαρμόζεται σε μιαν κατάστασην που μισά. Έτσι, ο άθεος γοννιός μπορεί να περηφανεύκεται ότι ο τετράχρονος γιος του αναγνωρίζει τη μορφήν του Τόμας Πέιν ή του Ίνγκερσολ, ή ότι ξέρει πως η ιδέα του Θεού εν μια πελλάρα. Ή ο σοσιαλδημοκράτης πατέρας μπορεί να ρωτήσει την εξάχρονην κόρην του «Ποιος έγραψεν το Κεφάλαιο, αγάπη μου;» τζιαι τζιείνη να απαντήσει «Ο Καρλ Μαρξ, παπά!». Ή η αναρχική μάνα μπορεί να διαδίδει ότι την κόρην της λαλούν την Λουίζ-Μισσιέλ, Σοφία Περόφσκαγια ή ότι απαγγέλλει επαναστατικά ποιήματα του Χέρβεκ, του Φράιλιγκρατ ή του Σέλεϋ τζιαι αναγνωρίζει τον Σπένσερ, τον Μπακούνιν ή τον Χάρμον.

Σε καμμιάν περίπτωσην έννεν υπερβολές τούτα. Εν δυσάρεστα περιστατικά που εσυνάντησα στες εμπειρίες μου με ριζοσπάστες γοννιούς. Πού οδηγούν τέθκοιες μεθόδοι κατήχησης του μυαλού; Συμβαίνει το εξής, τζιαι έννεν σπάνιον. Το παιδίν που τρέφεται με μονόπλευρες, άκαμπτες ιδέες γλήορα βαρκιέται να αναπαράγει τα ιδανικά των γοννιών του, τζιαι ξεκινά την αναζήτηση νέων εμπειριών, ακόμα τζιαι αν εν κατώττερες ή ρηχές, αφού το αθθρώπινο μυαλόν εν αντέχει τη μονοτονίαν. Έτσι, το παιδίν που εζαλίσαν το με Τόμας Πέιν μπορεί να έβρει καταφύγιο στην αγκαλιάν της εκκλησσιάς ή να υποστηρίζει τον ιμπεριαλισμόν, απλώς για να γλιτώσει που το βάρος του οικονομικού ντετερμινισμού τζιαι του επιστημονικού σοσιαλισμού, ή να αννοίξει βιοτεχνίαν παπουτσιών τζιαι να γίνει οπαδός της ατομικής ιδιοκτησίας, για να γλιτώσει που τον παλιομοδίτικον κομμουνισμόν του παπά του. Ή η κορούα εννά παντρευτεί τον πρώτον άντραν που εννά της εξασφαλίσει τα προς το ζην, απλώς για να γλιτώσει που τες κουβέντες για την πολυγαμίαν.

Τέθκοια περιστατικά μπορεί ναν ιδιαίτερα επώδυνα για τους γοννιούς που επιθυμούν τα παιθκιά τους να ακολουθήσουν τον δικόν τους δρόμον, όμως που ψυχολογικήν άποψην εγώ πιστεύκω εν ανανεωτικά τζιαι ελπιδοφόρα. Εν η μιαλλύττερη εγγύηση ότι έναν ανεξάρτητον άτομον μπορεί τουλάχιστον να αντιστέκεται στες εξωτερικές πιέσεις που ασκούνται στην καρκιάν τζιαι στον νουν του αθθρώπου.

Μερικοί εννά ρωτήσουν για τους αδύναμους χαραχτήρες - εν πρέπει να τους προστατεύκουμεν; Ναι, αλλά για να γίνει τούτον πρέπει να γίνει κατανοητόν ότι η μόρφωση των παιθκιών εν σημαίνει μαζική εκπαίδευση τζιαι κατήχηση. Αν η μόρφωση έσσιει κάπκοιο νόημαν, πρέπει να επιμένει στην ελεύθερην ανάπτυξην των έμφυτων δυνατοτήτων τζιαι κλίσεων των παιθκιών. Μόνον έτσι μπορούμεν να διατηρούμεν ελπίδες για ελεύθερα άτομα τζιαι, εντέλει, για ελεύθερες κοινότητες, που εννά βάλουν τέλος στες παρεμβάσεις τζιαι στους καταναγκασμούς στην αθθρώπινην ανάπτυξην.

Πρώτη δημοσίευση κειμένου: Mother Earth, Vol. 1 No. 2, April 1906
Η ελληνοκυπριακή μετάφραση εβασίστηκε στο πρωτότυπο κείμενο αλλά τζιαι σε ελληνική μετάφραση που εδημοσιεύτηκε που το εγχείρημα eagainst.com

faurabooks@riseup.net
faurabooks.noblogs.org